

Смѣхъ ме хваща, щомъ си спомня

Тазъ история чудата

За немирникъ Мирю наши,

Що децата все изплаши.

Той не слуша ни учителъ,

Нито татко нито мама.

Сутринъ стане — не се мие,

Не се се моли, не се реши,

Надве-натри се облича —

Ученикъ се ужъ нарича.

А да учи не желае,

За книгитъ си нехае.

Кой го види му се смѣе.

Мирю нашъ пѣкъ се гордѣе,

Че катъ него скитникъ волень

Нѣма нигде по-доволенъ.

Цѣлъ день лази по дървета,